

мия тютюневъ складъ, кждето работятъ младитѣ ени-
кьойци.

Дѣдо Нашо почувствува слабостъ и се нагани да
седне, да обори глава на голѣмия камъкъ и да се оплаче
на бащината земя. Но неочаквано чудна, бодра трѣпка
мина по снагата му. Отъ „Бързика“ се дигна облакъ и
трѣгна къмъ слънчевия Ксанти. Дѣдо Нашо взе облака
за Божи знакъ, изправи снага и, като да бѣ младъ
мжжъ на тридесетъ години, съ пѣргави крачки забърза
по стрѣмната пжтека нагоре.

Слънцето ту се скриваше въ облацитѣ, ту бѣгаше
предъ старческитѣ му крака. Той се задѣхваше отъ
умора и на една височина не издържа, падна върху ка-
мѣнитѣ. Още малко и щѣше да заспи и вече да не се
събуди, ако надъ главата му не бѣ изпищѣла подго-
нена птица. Той взе тоя писъкъ за зовъ да става и да
върви, изправи се съ мжка, извърна се назадъ и по-
гледна къмъ селото.

Ени-кой се бѣлѣеше въ скута на планината. Кръ-
стътъ на българската църква не се виждаше, но свѣт-
лиятъ станъ на камбанарията съ усмивка гледаше къмъ
„Руенъ“, сякашъ очакваше нѣкого. Представи си, че
грѣцкото училище се е изпрѣчило предъ църквата и я
затуля. Ако това стане, той не би живѣлъ нито минута.
Не би могълъ да гледа нито небето, нито да тѣпчи
земята. Тѣзи мисли го опариха като вжглени въ сърд-
цето, и той съ подновени сили продължи да бърза къмъ
Ксанти.

Пжтътъ бѣше стрѣменъ и неравенъ. Дѣдо Нашо
бѣше забравилъ, че е старецъ, и мислѣше само едно —
да стигне въ града, да обади на младитѣ мжже, па то-
гава да предаде Богу духъ.

Въ Ксанти пристигна следъ обѣдъ. Уморенъ и из-
немощѣлъ, той едва се движеше изъ неравнитѣ улици.
Малко остана една бърза каруца да го смачка. От-
дрѣпна се до стената на единъ складъ и остана една
минута да дойде на себе си.